

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det lyder, som om man ikke er helt klar over, hvad der sker på arbejdsmarkedet. Kan det passe? Der sker jo en masse i øjeblikket. Der er jo store diskussioner i fagbevægelsen om, hvordan man fremover skal strukturere sig, og man er meget langt i de diskussioner, så det synes jeg ikke bør optage vores tid ret meget, når vi diskuterer dette lovforslag, for det klarer sig, og det klarer sig et andet sted.

Jeg synes, det er langt vigtigere at tage fat om spørgsmålet om, hvorvidt der, selv om den struktur bliver i orden, stadig væk vil være forskelle. Nu havde vi et eksempel med en ingeniør, og jeg kan give et andet eksempel: én, der står på en virksomhed og kører papir fra store ruller over på små ruller, pakker dem ind og sender dem ud til bagerjomfruerne, som skal pakke flødekagerne ind i dem. De, der står ved den maskine, der skal køre papiret fra de store ruller over på de små ruller, får ca. 20 kr. mindre i løn end ham, som kører de store ruller hen på et eller andet maskineri, og som egentlig ikke skal løfte noget som helst. Sådant er virkeligheden. De er i samme fagforening, de er i SiD begge to. Ikke desto mindre får den ene altså meget mindre i løn end den anden, og sandheden er, at bagerjomfruen aldrig ville få det papir, hvis der ikke var denne kvinde, som stod og pakkede det ind og sendte det ud, efter at det var kørt fra store ruller over på små ruller.

Sådant er virkeligheden på de områder, hvor der er tale om lavtløn, for det er nemlig i de ufaglærtes rækker, der er de allerstørste problemer, og det skal vi være opmærksom på. Derfor er det rigtigt, som fru Lone Dybkjær siger, at det, vi skal tage fat på, jo er, hvordan vi sikrer, hvordan vi får gjort det sådan, at kvinder kommer ind på alle planer, så man ikke kan spille mænd og kvinder ud imod hinanden, fordi der er flere af den ene slags det ene sted i modsætning til det andet sted, og i det øjeblik, der er det, så bliver det automatisk lavtlønsområder. Det er det, vi skal have taget fat i.

Det får vi ikke helt gjort med dette forslag, men det peger i hvert fald i en retning, man kan arbejde hen imod, så man også kan gøre indhug på dét, og det mener jeg er det nødvendige, vi kan gøre herinde. Så skal der jo et samspil i gang med dem udenfor også.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Jeg ventede lidt med at bede om ordet, fordi jeg regnede med, at jeg skulle skældes mere ud, og så ville jeg gerne samle lidt op. Det gælder dette med Dansk Arbejdsgiverforenings lønstatistikker fra fru Lilli Gyldenkildes indlæg før, og dér behøver man vel næsten ikke at understrege, at der er en kæmpeforskel mellem statistikker fra Dansk Arbejdsgiverforening eller andre organisationer og konkrete lønoplysninger mellem ofte nogle ganske få personer på den enkelte arbejdsplads.

Jytte Andersen (S):

Som en lille stilfærdig bemærkning fra et medlem af Kvindeligt Arbejderforbund vil jeg godt sige, at jeg er lykkelig for, at det ikke er her i salen, der skal tages stilling til, om forbundet skal bestå eller forbundet ikke skal bestå.

Jeg synes, man kan konstatere en meget bred enighed her i salen, når det drejer sig om den almindelige forargelse over, at vi ikke er kommet længere i spørgsmålet om ulige løn for arbejde af samme værdi, og den forargelse er jo altid et godt udgangspunkt for den videre diskussion. Men man kan til gengæld også godt konstatere visse forskelle i opfattelsen af, hvad der er det politiske ansvar, og hvad der er parternes ansvar.

Det politiske ansvar blev jo egentlig ganske præcist formuleret og vedtaget af et bredt flertal i Folketinget, da vi stemte om dagsordenen den 21. februar i år, hvor vi i et af punkterne siger, at bestræbelserne for at sikre ligeløn skal intensiveres. Det forslag, vi så har fremsat, er vores bud på, hvad man fra politisk hold kan bidrage med for at få intensiveret arbejdet omkring ligeløn og få fremmet sagen lidt hurtigere, end det tilsyneladende er sket, eller som vi jo ved, det ikke er sket i tilfredsstillende grad.

Som sagt er forslaget et bud på nogle bedre instrumenter til ligelønsarbejdet. Det er også et bud på, hvordan vi kan få afspejlet EF-Domstolens praksis i vores lovgivning, og man kan selvfølgelig have forskellige opfattelser af, som arbejdsministeren var inde på, om det nu er nødvendigt.

Ja, vi synes det er nødvendigt. Vi synes, der er en for lang sagsbehandlingstid. Vi synes, der er for mange forkerte afgørelser, og vi synes dermed, at hvis lovgrundlaget nu var lidt stær-